

200705430/1.

Datum uitspraak: 10 december 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/45006 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, van 2 juli 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 22 augustus 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 2 juli 2007, verzonden op 3 juli 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 31 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.A.A. Mondt-Schouten, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. J. van de Kolk, ambtenaar van Staat.

w.g. Mondt-Schouten
Lid van de enkelvoudige kamer

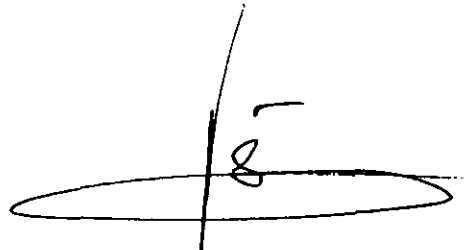
w.g. Van de Kolk
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 10 december 2007

347-474.

Verzonden: 10 december 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

productie 1

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Zutphen

Sector Bestuursrecht
Enkelvoudige kamer

Reg.nr.: 06/46006

Uitspraak in het geding tussen:

geboren op
van Sierra Leone nationaliteit,
eiser,
gemachtigde: mr. I. van den Elshout, medewerkster van de Stichting Rechtsbijstand Asiel te
's-Hertogenbosch,

en

de Staatssecretaris van Justitie
(voorheen: de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie)
verweerder,
gemachtigde: mr. M.M. Bosma, werkzaam bij de IND.

1. Procesverloop

Eiser heeft op 19 september 2001 een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 15 februari 2002 is aan eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) verleend.

Op 8 maart 2004 heeft eiser een aanvraag ingediend om verlenging van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in de zin van artikel 33 van de Vw 2000.

Bij besluit van 22 augustus 2006, bekendgemaakt op 23 augustus 2006, heeft verweerder deze aanvraag afgewezen op grond van artikel 34, in verband met artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.

Bij brief van 15 september 2006 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Het beroep is behandeld ter zitting van 21 mei 2007, waar eiser en zijn gemachtigde, alsmede de gemachtigde van verweerder zijn verschenen.

Reg.nr.: Awb 06/45006

2

2. Motivering

2.1 Ingevolge artikel 33, aanhef en onder a, van de Vw 2000 is verweerder bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

Ingevolge artikel 34 van de Vw 2000, zoals dat artikel ten tijde hier van belang luidde, kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000 van de vreemdeling die direct voorafgaande aan de aanvraag gedurende drie opeenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder c, van de Vw 2000 slechts worden afgewezen, indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000, afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 van de Vw 2000 voordoet.

Ingevolge artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden ingetrokken dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan worden afgewezen indien de grond voor verlening, als bedoeld in artikel 29 van de Vw 2000, is komen te ontvallen.

2.2 Op grond van artikel 29 van de Vw 2000 kan, voor zover van belang, een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd worden verleend aan de vreemdeling

- a. (...);
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c. (...);
- d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van Onze Minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.

2.3 Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

2.4 Niet in geschil is dat ten tijde van het verstrijken van de geldigheidsduur van eisers verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, de grond voor verlening van die verblijfsvergunning was vervallen. Aldus heeft verweerder de aanvraag kunnen afwijzen onder verwijzing naar artikel 34 van de Vw 2000, gelezen in verband met artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.

Reg.nr.: Awb 06/45006

3

2.5 Gelet op de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: Afdeling) – verwezen wordt naar de uitspraak van 28 maart 2002 (zaak nr. 200105914/1, JV 2002/153) – is vervolgens aan de orde of eiser ten tijde van de verlening van de vergunning aanspraak kon maken op één der andere in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 vermelde gronden.

2.6 Het asielrelaas van eiser, zoals naar voren gebracht tijdens het nader gehoor van 12 december 2001, luidt - zakelijk weergegeven - als volgt. Eiser is afkomstig uit Sierra Leone. Op 6 januari 1999 is eiser door de rebellen opgepakt en zeven maanden vastgehouden. Eiser werd gedwongen voor de rebellen te werken op het land en hij fungeerde tevens als drager. Na het vredesakkoord van Lomé is eiser vrijgelaten. Na terugkeer in werd eiser beschuldigd van collaboratie met de rebellen en is hij diverse malen lastiggevalen, mishandeld en is zijn huis vernield. De politie van wilde eiser niet helpen. Na bemiddeling door ouderen is eiser enige tijd met rust gelaten, maar na een demonstratie op 8 mei 2000 begonnen de problemen opnieuw. Uit angst om te worden vermoord, besloot eiser Sierra Leone te verlaten.

2.8 Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer uitspraak van 27 januari 2003 in zaak nr. 200206297/1, JV 2003/103), behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de asielzoeker in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van de minister en kan die beoordeling slechts terughoudend door de rechter worden getoetst.

2.9 De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd ter onderbouwing van zijn identiteit, nationaliteit, reisroute en asielrelaas en hij niet in staat is om gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent de reisroute te geven. De stelling van eiser dat de situatie in augustus 2000 niet dusdanig was dat een ieder in de gelegenheid was om in het bezit te komen van een identiteitskaart, de vereisten voor een dergelijke aanvraag behoorlijk veeleisend waren en er op het moment van de vlucht van eiser bovendien sprake was van een uiterst explosieve situatie in zodat het ontbreken van documenten niet aan hem kan worden toegerekend, leidt niet tot een ander oordeel. De rechtbank verwijst daarbij naar hetgeen hieromtrent door verweerder is overwogen in het thans bestreden besluit. Verweerder heeft voorts kunnen overwegen dat de kopieën van de geboortekten van de echtgenote van eiser en zijn kinderen de identiteit van eiser niet nader onderbouwen.

Aldus heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank het bepaalde in artikel 91, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 in zijn beoordeling kunnen betrekken en zich op het standpunt kunnen stellen dat hierdoor afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas en dat van de vreemdeling een grotere inspanning mag worden verwacht om zijn gestelde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Ter zitting heeft verweerder desgevraagd verklaard dat het ontbreken van documenten weliswaar is opgemerkt, maar dat dit slechts een signaalfunctie vervult en dat het relaas van eiser niet ongeloofwaardig is bevonden.

2.11 De rechtbank stelt voorop dat thans nog enkel in geschil is verweerdere weigering eiser in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder h, van de Vw 2000. Naar het oordeel van de rechtbank

NR. 8452
P. 6
NR. 7077
P. 5

ST. R. B. ASIEL N.O. NL
ST. R. B. ASIEL N.O. NL (026 3531865)
SRA. CPK ZWOLLE 038 4691176

18. JUL. 2007 12:12
18. JUL. 2007 13:13

Regnr.: Awb 06/45006

4

kan verweerders standpunt dat eiser geen geslaagd beroep kan doen op artikel 3 van het (Europees) Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), nu eiser voorafgaand aan zijn vertrek uit Sierra Leone geen poging heeft gedaan om de bescherming in te roepen van de autoriteiten van zijn land terwijl niet is gebleken dat het op voorhand kansloos was bescherming te krijgen, de rechterlijke toetsing doorstaan. Verweerder heeft daarbij kunnen betrekken dat uit het algemeen ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 28 september 2001 inzake Sierra Leone (kenmerk: DPC/AM 739404/02) blijkt dat er reïntegratieprojecten zijn opgezet, waarbij ex-rebellen worden ondersteund bij hun terugkeer. Bovendien kunnen ex-strijders een beroep doen op de amnestieregeling van 7 juli 1999. Niet is uit het relaas van eiser gebleken waarom hij hiervan uitgezonderd zou zijn geweest. Dat verweerder op 1 juni 2001 had besloten tot het instellen van een categoriaal beschermingsbeleid voor asielzoekers afkomstig uit Sierra Leone, leidt niet tot de conclusie dat van eiser niet verlangd had mogen worden dat hij eerst de bescherming van de autoriteiten in zijn land van herkomst had ingeroepen, alvorens zijn land van herkomst te verlaten.

Ter zitting is namens eiser nog aangevoerd dat verweerder bij het verwoerschrift zijn standpunt omtrent het beschermingsvraagstuk heeft gewijzigd. De rechtbank volgt eiser niet, nu uit het verwoerschrift niet blijkt van een gewijzigd standpunt. Ook in het verwoerschrift stelt verweerder zich op het standpunt dat en waarom eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat de autoriteiten hem in de periode van mei 2000 tot en met augustus 2001 geen bescherming wilden of konden bieden.

2.12 Gelet op het voorgaande heeft verweerder derhalve terecht overwogen dat elser ten tijde van de aan hem verleende verblijfsvergunning niet in aanmerking kwam voor verlenging van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd op een van de andere gronden van artikel 29 van de Vw 2000.

2.13 In geschil is voorts de vraag of verweerder op goede gronden heeft geoordeeld dat eiser ook thans geen aanspraak kan maken op een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder b, van de Vw 2000.

2.14 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich op goede gronden op het standpunt gesteld dat eisers vrees voor een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM ook thans niet aannemelijk is. Verweerder heeft daarbij kunnen overwegen dat elser niet heeft onderbouwd dat er daadwerkelijk concrete redenen zijn, gelegen in de hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden, die een dergelijke conclusie rechtvaardigen. Ten aanzien van eisers stelling dat hij van zijn vrouw heeft vernomen dat zij wordt lastiggevalen door burgers die haar in verband brengen met eiser, heeft verweerder kunnen overwegen dat, daargelaten dat deze informatie niet afkomstig is uit objectief verifieerbare bron, hieruit geenszins kan worden afgeleid dat eiser geen beroep zou kunnen doen op de autoriteiten van zijn land van herkomst teneinde bescherming te vragen. In de gronden van beroep heeft de rechtbank geen aanknopingspunten gevonden op grond waarvan zou moeten worden geoordeeld dat verweerder zich niet op dit standpunt heeft kunnen stellen.

2.15 De rechtbank verwierpt het betoog van eiser dat op verweerder een bijzondere motiveringsplicht rust, nu eiser reeds vijf jaren in Nederland verblijft en zou zijn geïntegreerd. Onder verwijzing naar voormelde uitspraak van de Afdeling van 28 maart 2002 en een uitspraak van 19 mei 2006 (zaak nr. 200600434/1, LJN: AX6546) oordeelt de rechtbank dat in een besluit, zoals dat van 15 februari 2002, besloten ligt dat geen aanspraak

NR. 8452 P. 7
NR. 7077 P. 6

ST. R. B. ASIEL N. O. NL
9981556 026 3531865
SRA. CPK ZWOLLE 038 4691176

18. JUL. 2007 12:12
18. JUL. 2007 13:13

2007

Reg.nr.: Awb 06/45006

bestaat op verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op de voet van de gronden a tot en met c van het eerste lid van artikel 29 van de Vw 2000. Verweerder heeft in dit besluit, waarbij aan eiser een verblijfsvergunning asiel op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is verleend, aldus tevens te kennen gegeven dat hij niet voor vergunningverlening op de voet van de gronden a tot en met c van voormeld artikel in aanmerking komt.

2.16 Gelet op het voorgaande heeft verweerder derhalve terecht overwogen dat eiser ook kans niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd op de voet van artikel 29, eerste lid, onder a dan wel b, van de Vw 2000.

2.17 Het voorgaande leidt tot de conclusie dat verweerdens weigering om eiser een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen de rechterlijke toetsing kan doorstaan. Het beroep is derhalve ongegrond. Er is geen aanleiding voor een veroordeling in proceskosten.

3. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. R.J. van Lochem en in het openbaar uitgesproken op 2 juli 2007 in tegenwoordigheid van mr. D. Mol-Schneider als griffier.

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen vier weken na de dag van verzending hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC Den Haag.

Afschrift verzonden op: 03 JULI 2007

Voor fotocopie conform het oorspronkelijke
De Griffier van de Arrondissementsrechtbank

ST. R. B. ASIEL N.O. NL
ST. R. B. ASIEL N.O. NL

SRA. CPK ZWOLLE 038 4691176
ST. R. B. ASIEL N.O. NL (026 3531865)

18. JUL. 2007 12:13
18. JUL. 2007 13:14

NR. 8452 P. 8
NR. 7077 P. 7

advokatenkollektiefsloetstraat

hendry de boer
ilone van etten
arsia huber
cheryl lucassen
astrid portier
jan hein van rijswijk
mieke van willigen
advokaten en procureurs

treas derksen
jose peeze binkhorst
luana pomice
anne-marie witteveen
administratie

Arnhem: 31 juli 2007

APPÈLSCHRIFT

Betreft: hoger beroep inzake Awb 06/45006

Naam:

de heer:

Geboren op :

Land van herkomst:

Sierra Leone

IND-nummer:

0109.18.2003

(Geeft te kennen:

De heer: van Sierra Leone nationaliteit, geboren op
woonachtig aan de ten deze woonplaats kieszend te
6821 CP Arnhem aan de Sloetstraat 69, bij het kantoor van mr A. Portier, zijnde het
Advokatenkollektief Sloetstraat, en die uitdrukkelijk door appellant is gemachtigd en als zijn
gemachtigde zal optreden met het recht van vervanging; dat appellant hierbij hoger beroep
instelt tegen het in kopie bijgesloten afschrift van de Arrondissementsrechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Zutphen, (productie 1), gedateerd 3 juli 2007 en waarvan dezelfde dag een
afschrift werd verzonden waarbij;

Het beroep ongegrond wordt verklaard.

Ondergetekende, mevrouw mr A. Portier, is bepaaldelijk gevolmachtigd tot het instellen van dit
hoger beroep.

Afdeling Bestuursrechtspraak
Raad van State
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage
tevens per fax: 070 - 365 1380

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
4784	B 31 JUL 2007
ZAAKNR. 200705430	
AAN: V3	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Het appelschrift rust op de navolgende grief:

Grief 1:

De rechtbank overwoog onder punt 2.11 onder andere:

Naar het oordeel van de rechtbank kan verweerders standpunt dat eiser geen geslaagd beroep kan doen op artikel 3 EVRM, nu eiser voorafgaand aan zijn vertrek uit Sierra Leone geen poging heeft gedaan om de bescherming in te roepen van de autoriteiten van zijn land terwijl niet gebleken is dat het op voorhand kansloos was bescherming te krijgen, de rechterlijke toetsing doorstaan.

Verweerder heeft daarbij kunnen betrekken dat uit het algemeen ambtsbericht inzake Sierra Leone blijkt dat er reïntegratieprojecten zijn opgezet, waarbij ex-rebellen worden ondersteund bij hun terugkeer. Bovendien kunnen ex-strijders een beroep doen op de amnestieregeling van 7 juli 1999. Niet is uit het relaas van eiser gebleken waarom hij hiervan uitgezonderd zou zijn geweest.

Dat verweerder op 1 juni 2001 had besloten tot het instellen van een categoriaal beschermingsbeleid voor asielzoekers uit Sierra Leone, leidt niet tot de conclusie dat van eiser niet verlangd had mogen worden dat hij eerst de bescherming van de autoriteiten had ingeroepen, alvorens zijn land van berkomst te verlaten.

Appellant kan zich niet verenigen met dit oordeel van de rechtbank om de hierna volgende redenen.

Niet in geschil is dat appellant twee keer eerder om bescherming heeft verzocht bij de autoriteiten van Sierra Leone, die hem te kennen gaven hem niet te willen beschermen, zo zij daartoe in staat waren geweest.

Verweerder heeft ten onrechte verwezen naar bepaalde passages uit ambtsberichten van Buitenlandse Zaken ter onderbouwing van het standpunt dat appellant nogmaals voor zijn vlucht naar Nederland in Sierra Leone bij de autoriteiten om bescherming moest vragen. Ook de rechtbank verwijst naar die informatie en stelt dat uit het relaas van eiser niet zou zijn gebleken dat appellant daarvan uitgezonderd zou zijn geweest.

Echter, het betreft hier informatie over reïntegratieprojecten voor ex-rebellen en een amnestieregeling voor ex-strijders. Maar appellant was geen ex-rebel noch een ex-strijder. Kortom, deze informatie zag helemaal niet op appellant, zodat appellant ook niet aannemelijk behoefde te maken dat hij van zulke projecten of die amnestieregeling uitgezonderd zou zijn.

Appellant heeft daarentegen wel op zijn zaak toepasselijke informatie van Buitenlandse Zaken

gewezen en gesteld dat Sierra Leone een functionerend politieapparaat weer aan het opbouwen was en dat het rechtssysteem rudimentair was. Hiermee was voldoende onderbouwd dat nogmaals om bescherming verzoeken bij voorbaat kansloos was.

Bovendien doet het wel degelijk terzake voor de beoordeling van beschermingsmogelijkheden dat verweerder zelf op 1 juni 2001 had besloten tot het instellen van een categoriaal beschermingsbeleid dat overigens tot 16 september 2002 van kracht bleef. Want tot welke autoriteiten had appellant zich medio 2001 (voor de derde keer) moeten wenden voor bescherming, terwijl verweerder zelf met het instellen van een categoriaal beschermingsbeleid al aangeeft dat geen enkele persoon uit Sierra Leone veilig zou zijn bij terugkeer naar zijn land.

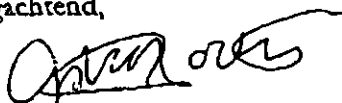
Appellant meent dat hij in casu voldoende aannemelijk had gemaakt dat het nogmaals om bescherming vragen bij de autoriteiten van Sierra Leone bij voorbaat kansloos en zinloos was, waarbij tevens belang gehecht mag worden aan het feit dat zijn relaas geloofwaardig werd geacht.

De rechtsvraag die beantwoording behoeft in het kader van de rechtsontwikkeling is of de IND kan verlangen dat een asielzoeker in zijn eigen land bescherming vraagt alvorens te vluchten, indien diezelfde IND voor datzelfde land een categoriaal beschermingsbeleid voert? En zo ja, mag dan dezelfde zware bewijslast inzake de zinloosheid of kansloosheid van een dergelijke beschermingsverzoek aan een asielzoeker worden opgelegd die afkomstig is uit een land waarvoor een categoriaal beschermingsbeleid geldt?

PETITUM:

Redenen waarom appellant u verzoekt om de bestreden uitspraak van de rechtbank te Zutphen van 3 juli 2007 te vernietigen.

Hoogachtend,

Mr A. Portier Advocaat.

Bijlage I: Productie 1 uitspraak rechtbank Zutphen van 3 juli 2007